

nieuws

NIEUWSBRIEF VAN HOSPICE ALKMAAR EN 'THUIS LIOBA | JAARGANG 18, ZOMER 2020

Voorwoord

Als ik dit stuk schrijf is het 12 mei 2020, de 200^e geboortedag van Florence Nightingale in het internationale jaar van de verpleging en mijn laatste werkdag in Hospice Alkmaar.

Terugkijkend zijn er enige parallellen tussen mijn start en werkzame jaren in Hospice Alkmaar en het leven van Florence Nightingale. Florence legde zich als dochter van rijke ouders toe op het verbeteren van de zorg aan zieken, iets anders werd haar niet toegestaan.

Toen de Krimoorlog uitbrak, zag zij haar kans en ging met een groep vrijwillige ziekenzorgers naar de Krim om daar de gewonde soldaten te verzorgen en verplegen. De hygiënische toestanden waren erbarmelijk, maar waar de meeste soldaten aan overleden was een bacterie ten gevolge van een lekkend riool.

Na de Krimoorlog is zij zich gaan toeleggen op (hygiëne) regels voor de verpleging van zieken en het organiseren van deze zorg die daarvoor vaak alleen vanuit religieuze instellingen werd geboden. Zij schreef de 'Notes on Nursing' als basis voor de opleiding van verpleegkundigen. En stichtte onder andere het St. Thomas Hospital in Londen, waar onlangs de premier van Engeland, Boris Johnson, met het coronavirus op de Intensive care opgenomen is geweest.

De parallel in mijn verhaal en dat van Florence Nightingale zit hem in het pionieren. Iets opstarten wat er nog niet of nauwelijks is en het waar mogelijk organiseren van deze zorg zodat er goede palliatieve zorg geboden kon gaan worden in een kleinschalige huiselijke omgeving, waar dat voor 1999 nog nauwelijks in georganiseerde vorm plaatsvond.

Je successen en tegenvallers delen, de kwaliteit van de palliatieve zorg helpen verbeteren en meedoen aan wetenschappelijk onderzoek om de palliatieve zorg een plaats te geven in de gezondheidszorg in het algemeen. Dit is denk ik in de afgelopen 20 jaar voor een groot deel mijn werk geweest en dat is aardig gelukt, al zijn we er nog lang niet.

Toen ik startte op 2 januari 2001 was er eigenlijk op dat moment in Alkmaar alleen maar een plek, een idee wat het zou moeten zijn en worden en 50.000 euro als startkapitaal van Rotary Alkmaar.

Sicco Konijn, Jelle Vleer, Tineke Reitsma en Frans en Marion in 't Veld hadden de voorbereidingen getroffen, maar dit was het moment om het operationeel te gaan maken en er moest geld komen om langer dan drie maanden te overleven.

Georganiseerde palliatieve zorg was er nog nauwelijks dus bij zorgverzekeraars, pensioenfondsen, indicatieorganen, huisartsen moest

veel uitgelegd en enorm gelobbyd worden om erkenning en dus bekostiging te krijgen.

Maar het is gelukt, met vallen en opstaan met hulp van velen, particulieren, bedrijven en hartverwarmende maatschappelijke initiatieven.

Het allerbelangrijkste echter was en is dat de gasten kwamen en komen vol vertrouwen in de goede palliatieve zorg die we konden en kunnen bieden. Naasten die altijd op onze steun, kunnen rekenen. En als er geen naasten waren of zijn hebben wij vrijwilligers die deze rol op zich kunnen nemen.

Honderden verhalen zou ik kunnen vertellen over mooie, ontroerende, verdrietige, hartverscheurende, nare boze, agressieve, blij en verstilde ontmoetingen met gasten, naasten en medewerkers. Deze zijn mij dierbaar en zullen mij bijblijven.

Florence Nightingale moest vechten tegen slechte hygiëne en een onbekende bacterie, wij nu tegen een onbekend coronavirus. Ook dat gaat ons lukken.

Maar mijn 'Notes on Nursing' in de palliatieve zorg zijn vertrouwen, betrokkenheid en liefde, dat heb ik na ruim 1500 gasten als het hoogste goed gezien en gevoeld.

Uitstekende palliatieve zorg door zeer professionele verpleegkundigen met een groot hart, met vrijwilligers die goud waard zijn, met samenwerkingspartners waar je op kunt bouwen en maatschappelijke initiatieven die noodzakelijk zijn om deze zorg te borgen in de maatschappij, maken dat ik mijn taak als directeur met trots en vol vertrouwen overdraag aan mijn opvolger Marjolein Groot. Ik wens haar net zulke mooie jaren toe als waar ik op terug kan kijken. Dank jullie wel.

Ellis Jonker, 12 mei 2020 «

Nieuwe directeur Hospice Alkmaar en 'tHuis Lioba stelt zich voor

Op 1 mei ben ik gestart in mijn nieuwe baan: directeur van Hospice Alkmaar en 'tHuis Lioba. Ik maak de komende maanden graag met velen van u persoonlijk kennis, maar tot die tijd stel ik me hieronder alvast aan u voor.

Mijn naam is Marjolein Groot en ik heb na mijn studie verpleegkunde verschillende functies bekleed in justitiële werkvelden. Eerst als verpleegkundige in het gevangeniswezen (Alkmaar, Heerhugowaard en Zwaag), toen als leidinggevende in de forensische psychiatrie (GGZ NHN) en daarna bij Reclassering Nederland. De laatste 5 jaar was ik hoofd van Bureau Buitenland, de internationale afdeling van de reclassering. Door de inzet van een wereldwijd netwerk van bezoeker-vrijwilligers begeleidt deze afdeling Nederlandse gedetineerden in buitenlandse detentie.

In mijn loopbaan heeft het begeleiden van kwetsbare doelgroepen mij altijd het meest getrokken. Psychiatrie loopt als een rode draad door mijn werkzaamheden heen, en affiniteit met ouderenzorg heb ik al sinds mijn vakantiebaantje in een verzorgingshuis toen ik 16 was. Ik maak daarom

met veel plezier, trots en nieuwsgierigheid de overstap naar palliatieve (terminale) zorg.

Het hospice en 'tHuis Lioba ademen gastvrijheid en compassie. Je voelt dat iedereen daarop gericht is. Samen met de expertise die in de loop van de jaren is opgebouwd, geeft dat een sterke verbinding tussen de mensen die er werken; professionals en vrijwilligers. Het biedt in mijn ogen een prachtige uitgangssituatie om op door te bouwen. Hoe, waarheen, voor wie...? Dat gaan we met elkaar uitvinden de komende tijd. Binnen onze eigen organisatie en hopelijk ook in samenspraak met netwerkpartners in de regio.

Het doel is: goede palliatieve zorg bereikbaar maken voor iedereen. Goed bewaren, en waar mogelijk uitbouwen waar we goed in zijn. Aansluiten bij goede initiatieven; verbinden. Groeien door samen te werken. En bovenal: van betekenis zijn voor mensen in hun laatste levensfase. Om met Bert Keizer te spreken: niet scannen tot halverwege de crematie. Liever op tijd bezinnen op het leven dat geweest is en het zo mooi mogelijk afronden.

Ik zie uit naar onze samenwerking! «

Vijftien jaar receptievrijwilliger in Hospice Alkmaar

Vijftien jaar is een lange tijd maar die tijd is omgevlogen.

Toen ik ontdekte dat het hospice op de huidige locatie verrees heb ik me meteen als vrijwilliger opgegeven. Tot mijn prepensioen heb ik gewerkt als sectorhoofd van Westerlicht en het leek me verstandig om niet als zorgvrijwilliger te gaan werken, maar als gastvrouw. Ik werd ingewerkt door Karen Fleur en toen meteen voor de leeuwen gegooid. De taken waren op het beantwoorden van de telefoon en het ontvangen van nieuwe gasten en de bezoekers na nog niet uitgekristalliseerd.

Al werkend werd steeds duidelijker wat we wel en niet moesten doen. Ondertussen werden er werkgroepen opgericht en de werkgroep spirituele zorg leek me wel wat. We organiseerden 2 keer per jaar de herinneringsbijeenkomsten en verzorgden regelmatig inspirerende bijeenkomsten voor alle medewerkers. Ondertussen gaf het management veel gelegenheid voor bijscholing zoals TT-trainingen, mindfulness en meerdaagse trainingen door de VPTZ. Ik heb daar heel veel van opgestoken. Wat me het meest is bijgebleven: aandachtig luisteren zonder te oordelen, één ding tegelijk doen én het probleem van de ander niet jouw probleem maken.

De laatste jaren was ik ook vrijwilliger Naastenzorg. De gast en/of zijn naaste mogen bijstaan in de laatste levensdagen heb ik als een groot voorrecht ervaren.

Op 1 mei wilde ik stoppen maar op 19 maart besloot covid-19 daar een stokje voor te steken. Zo'n abrupte einde had ik niet verwacht.

Ik heb altijd met hart en ziel gewerkt en zal het hospice en alle waardevolle collega's erg missen. Wat overblijft zijn kostbare herinneringen.

Petra van Halen «

Kinderen van basisschool de Driemaster, begeleidster Peggy van Ligten en verpleegkundige Wenny Bos

Een zon naar binnen brengen

Het is 21 april en we zijn dus al ruim een maand minder toegankelijk voor bezoek als we zouden willen. Gelukkig hebben we de deuren niet echt hoeven sluiten voor de naasten van onze gasten, maar met 3 bezoekers per dag en slechts 1 bezoeker tegelijkertijd is de ruimte die we gewend zijn om rondom het afscheid te bieden, wel erg aan banden gelegd. Iedereen in de maatschappij en wij dus ook staat voor grote en nieuwe uitdagingen. Het is stil in huis en in het aangrenzende park, waar normaal de schoolkinderen spelen.

Dan wordt er aangebeld en staat een klein groepje schoolkinderen, met hun begeleidster, met vrolijke gezichtjes in de deuropening. 'Wij komen een zon brengen voor de zieke mensen', zegt een van hen en nieuwsgierig kijken ze naar binnen. Prachtige gele zonnen lachen ons toe, nog een beetje plakkerig van de verse lijm, met mooie tekstjes erop. Wat ontzettend lief is dit, daar stroomt mijn hart van over. We kunnen hen natuurlijk niet binnen

laten komen, maar het gebaar wordt door onze gasten zeer gewaardeerd. Ze reageerden allemaal erg enthousiast, bekeken de knutselwerkjes aandachtig en zochten meteen een plekje op hun kamer om de zonnen goed in het zicht op te hangen. Bij een van de gasten hing hij te stralen aan het lampje boven haar bed.

Op het moment van drukken van deze nieuwsbrief weten we natuurlijk nog niet hoelang we nog zo voorzichtig moeten blijven. Hoelang we een aangepaste bezoekregeling moeten hanteren en hoelang onze 70+ en andere kwetsbare vrijwilligers nog thuis moeten blijven, maar ik wil alvast de hoop uitspreken dat we de maatschappelijke saamhorigheid die in deze tijd manifest wordt, kunnen behouden en dat de liefde die rondom het stervensproces bloot komt te liggen weer alle ruimte mag krijgen.

Marjolein Verkoijen «
vrijwilligers coördinator - locatiemanager 'tHuis Lioba

Plannen - planning - intelligente lockdown en weer door...

Verpleegkundigen werken met doelen, doelen om verbeteringen te bewerkstelligen en te evalueren.

Doelen om jezelf te ontwikkelen en je vak up to date houden horen daarbij. Daarom besloten we een klinische lessen te organiseren over immuno therapie; de BIG vaardigheden weer in een nieuw E-learning jasje te steken en tiltrainingen. Nadenken met elkaar over wat is goede palliatieve zorg, een klinische les over het levenseinde. De samenwerking tussen vrijwilligers en verpleegkundigen is hierin ook belangrijk. We staan nooit stil, het is nooit af... maar nu opeens werden we stil gelegd!! Drukke agenda's werden opeens leeg.

Opeens kwamen de regels van afstand, beperkingen in sociaal verkeer op ons pad. Een mentaliteit van "alles kan en mag" werd zeer beperkt

ondanks de iets ruimere bezoekregelingen die wij hebben boven verpleeg- en verzorgingshuizen.

Wat betekent dat; alle plannen in de kast, emotie van anderen en ook van jezelf, voelen aan je eigen kwetsbaarheid, afspraken maken met familie die je goed snapt maar soms zo tegen je gevoel indruisen.

Misschien worden we ook sterker, weerbaarder en bewuster door deze ontwikkeling, dat betekent dat we niet stilstaan en straks gewoon alles weer rustig oppakken, misschien in een andere vorm.

In dat alles hopen we gezond te blijven en ook als instelling een gezonde ontwikkeling door te maken.

Henny van de Velde «
Verpleegkundig Coördinator

Brief van familie van Kees Bijvoet

Lieve verzorgers,

Hoe begin je aan een brief waarvan je weet dat het bijna onmogelijk is om je gevoel over te brengen? Nou ja, waarschijnlijk door gewoon te beginnen met schrijven.

Lieve verpleegkundigen, lieve vrijwilligers, met heel ons hart willen wij jullie bedanken voor de goede zorgen van onze vader, onze vriend, Kees Bijvoet.

Graag delen wij met jullie hoe mijn vaders verblijf in het hospice voor ons is geweest, opdat jullie van ons terug horen wat een prachtig werk jullie samen verrichten.

In eerste instantie kon ik niet geloven dat dr. Heijndendaal beaamde dat het hospice de juiste woonplek voor mijn vader zou zijn. Ik wist dat dit mijn vaders wens was, maar ik had niet verwacht dat hij er destijds al aan toe was. Optimistisch spraken mijn vader en ik onze hoop uit naar elkaar: misschien zou hij wel één van de bewoners zijn die terug naar huis zal gaan. Al gauw bleek dat hij zich al een tijd erg groot had gehouden en werd duidelijk dat hij echt toe was aan de zorg van het hospice. De eerste dagen was mijn vader haast euforisch. Hij was opgelucht, voelde zich veilig en vertrouwd in zijn oude buurtje. Zijn kamer keek uit op het schoolplein waar hij vroeger had staan wachten tot mijn broer en ik uit school kwamen. Het was de perfecte plek voor hem.

Vanaf moment één was hij dankbaar er te mogen zijn. Hij was ook opgelucht dat hij niet langer een beroep op ons hoefde te doen. Voor ons was het wel even wennen. Verzorgen hoefde niet meer. Best lastig, want in een moeilijke situatie is het ook best prettig om wat om handen te hebben. Gelukkig was ook voor ons direct duidelijk dat er in het hospice met toewijding en een warm hart voor hem gezorgd werd. En ook dat wij, familie en vrienden, welkom waren. Dat bleek bijvoorbeeld uit vriendelijke begroetingen, de koffie/thee die altijd klaar stond in de nette familiekamer, maar ook uit de oprechte meelevende blikken, een hand op één van onze schouders of een goed gesprek waar tijd voor werd gemaakt. Wat communicatie betreft: dat was in onze ogen eerlijk, duidelijk en betrokken. En altijd met het oog op het welzijn van mijn vader (en zelfs op dat van ons). Prachtig dat onder aandacht werd gebracht om gebruikt te maken van de wensambulace. Dat leidde tot een geweldig samenzijn in dierenpark Hoenderdael én een bezoekje aan de Mc Drive in de ambulance zelf. Een geweldige dag en een geweldige herinnering.

Natuurlijk blijven er ook altijd uitdagingen in het leven. Papa was daarom blij te horen dat de vrijwilligers in hun training meekrijgen dat in iedereen een leraar schuilt. Deze kijkwijze probeerde hij ook zelf toe te passen.

Uiteindelijk was daar het moment dat de palliatieve sedatie gestart werd. Daarbij werden wij bijgestaan door Joyce. Zij nam ons op zachte

wijze aan de hand mee door dit proces. Dat was heel fijn, wetende dat mijn vader zich door haar observerend blik erg op zijn gemak voelde. Het betekende veel voor ons dat mijn moeder en ik die nacht op de kamer, bij mijn vader, mochten overnachten. Daardoor zijn wij erbij geweest dat hij de volgende morgen woensdag 24 juli 2019 om 8.43 uur heen is gegaan. Na deze verdrietige gebeurtenis kregen wij alle ruimte om samen te zijn met mijn vader, omringd door zijn familie en vrienden. Er werd met respect met mijn vader omgegaan, ook na zijn dood. En ons verdriet, onze manier van rouwen, mocht er zijn zoals het kwam.

Tijdens de uitgeleide werden wij verrast met een eervolle ceremonie met ruimte voor muziek en een glas whisky. Ook toen werd weer de warme betrokkenheid van alle verzorgers duidelijk. We zijn Henny erg dankbaar voor de manier waarop zij ons leidde; warm en rustig. De dagen erna hebben wij veel verdriet en gemis ervaren, om mijn vader en onze goede vriend. En gek genoeg voelde het onwennig of verdrietig om niet meer echt "thuis te horen" in het hospice. Dat zegt ook wel iets over hoe goed onze ervaring is met deze bijzondere organisatie. Maar het allerbelangrijkste wat wij duidelijk willen maken is dat mijn vader van begin tot het einde ontzettend goed verzorgd werd. Op elk moment kon hij hulp vragen en werd er met hem meegedacht. De situatie ansich was verschrikkelijk verdrietig, maar alle mensen in het hospice hebben eraan bijgedragen dat dit proces zo vredig en veilig mogelijk verliep. Daarom danken wij alle betrokkenen voor al hun inspanningen om mijn vader te steunen in zijn laatste proces. Onze dank uiten wij door middel van een donatie.

Lieve groeten,
Familie Bijvoet «

Marleen (links) en Carola (rechts)

Zorg coördinatie 'tHuis Lioba

Eind 2019 zijn er 2 nieuwe zorg coördinatoren gestart in 'tHuis Lioba. Dit betekent dat er door de week tijdens kantooruren altijd een zorg coördinator met verpleegkundige achtergrond aanwezig is om de gasten zo goed mogelijk te ondersteunen. Daarnaast zijn zij aanspreekbaar voor het beantwoorden van vragen rond de opname mogelijkheid en werken zij samen met de vrijwilligers om de zorg voor de gasten zo optimaal mogelijk te laten verlopen. Zij zijn het aanspreekpunt voor de huisartsen, het ziekenhuis en de zorgorganisaties waarmee wordt samengewerkt.

Wie is Marleen:

Sinds 2007 werk ik als verpleegkundige in het hospice, een baan waar ik erg blij mee ben. In 2018 heb ik de opleiding tot gedifferentieerd verpleegkundige palliatieve zorg afgerond en kreeg de behoefte om de zorg die ik kan geven uit te breiden naar de periode die zich vóór de laatste fase van het leven afspeelt. In 'tHuis Lioba wordt o.a. zorg geboden aan mensen die zich in de palliatieve fase bevinden, een fase die vaak eerder in treedt dan de periode dat ik hen in het hospice tegen kan komen. De gasten komen soms om even bij te trekken, bijvoorbeeld na een behandeling en gaan weer naar huis. Wij hebben dan de mogelijkheid om hen daarbij te ondersteunen en ook te verwennen, een groot voorrecht om te kunnen doen!

Toen de functie van zorg coördinator zich aandiende ben ik daar enthousiast op af gegaan en combineer deze baan inmiddels met veel plezier met het werk in het hospice.

Elke dag is anders en er zijn veel mooie momenten te beleven in het contact met onze gasten en hun naasten.

Wie is Carola:

In december 2019 heb ik de overstap gemaakt vanuit een grote ziekenhuis organisatie naar de kleinschalige zorginstelling 'tHuis Lioba. Ik heb een verpleegkundige achtergrond en veel ervaring als leidinggevende in de zorg. Op zoek naar wat zorg voor mij betekent, kwam ik in 'tHuis Lioba terecht, hier tref ik de zorg zoals ik denk dat ik deze kan geven, vanuit het hart, met liefde en aandacht.

Ik wandel graag een stukje mee met de zorgvrager en diens naasten, in de palliatieve fase. De zorg en de gesprekken over zingeving ga ik graag aan. Ik ga hierbij uit van een totaal mensbeeld waarin aspecten van zowel lichamelijke, psychisch als sociale en spirituele aard een rol spelen.

Het voelt goed om de zorg rondom de (palliatieve) zorgvrager te coördineren. Ik organiseer graag en ben creatief in het bedenken van oplossingen. Ook werk ik graag aan de kwaliteit van zorg; zorg op maat is hierin voor mij een uitgangspunt. Ieder individu is anders en ik sluit graag aan bij de zorg zoals een zorgvrager het wenst, maar wel met een professionele insteek.

De rust en de schoonheid van de omgeving bij het klooster maken mij blij, ik voel me bevoorrecht dat ik samen met de vrijwilligers en de gasten hier mag verblijven en werken.

Marleen en Carola ervaren het werk en de samenwerking met de vrijwilligers en de zorg voor de gasten als zeer waardevol waar ze veel van zichzelf in kwijt kunnen en van kunnen leren. Het Lioba klooster is een prachtige plek om te werken!

PaTz

Inmiddels zijn we, sinds de start in april vorig jaar, 7 keer bijeengekomen waarbij we casuïstiek m.b.t. mensen in de thuissituatie die zich in de palliatieve fase bevinden bespreken.

De groep bestaat inmiddels uit 4 huisartsen, een apotheker, een Oncologie wijkverpleegkundige, een praktijkondersteuner huisarts, een verpleegkundige Ouderenzorg, een wijkverpleegkundige, een apotheker, een kaderarts Palliatieve zorg en een gedifferentieerd verpleegkundige Palliatieve zorg. Allen zijn werkzaam in Alkmaar West/Centrum.

Gemiddeld 1 keer per 2 maanden komen we in Hospice Alkmaar bij elkaar. "Een waardevol overleg waarbij we elkaar inmiddels beter hebben leren kennen. De lijnen zijn kort en ik denk zeker dat het bijdraagt aan het optimaliseren van de palliatieve zorg die wij met elkaar kunnen geven. De leden nemen trouw deel aan het bijwonen ervan en uit evaluatie onder deelnemers is gebleken dat het toevoegt dit overleg met elkaar te voeren. Onze doelstelling is proactief beleid te maken en d.m.v. het evalueren van geboden zorg te leren en de zorg verder te verbeteren".

Voor meer informatie zie: www.PaTz.nu

Marleen Brocx «

Verpleegkundige Hospice Alkmaar & Zorg Coördinator
'tHuis Lioba, Egmond-Binnen

VOOR UW AGENDA

Vanwege de huidige omstandigheden rondom Coronavirus Covid-19 hebben wij besloten onze jaarlijkse **Open Dag** naar volgend jaar te verplaatsen. Dit geldt ook voor onze jaarlijkse **Zomermarkt**. Te zijner tijd zullen wij de nieuwe data aankondigen op onze website, onder het kopje Nieuws.

Cijfers 2019

	Hospice Alkmaar	'tHuis Lioba
Aantal gasten opgenomen	115 (2018, 130)	53 opnames, 42 gasten
8 gasten aanwezig op 1 januari 2019		
6 gasten aanwezig op 31 december 2019		
Gemiddelde bedbezetting	87% (2018, 79%)	60% (2018, 54%)
Gemiddelde opnameduur	21 dagen (2018, 17)	16 dagen
Gemiddelde leeftijd bewoners	75 jaar	74 jaar
Oudste	96 jaar	92 jaar
Jongste	35 jaar	47 jaar
Verhouding man - vrouw	71 vrouw	26 vrouw
	52 man	27 man
Overleden gasten	113	1
Overgeplaatste gasten en/of naar huis	4 (2018, 4)	41
Gasten waren afkomstig uit		
Ziekenhuis	43 (2018, 34)	10
Thuis	74 (2018, 92)	41
Elders	6 (2018, 10)	2
(verpleeg- verzorgingshuis, overig)		

Respijtzorg

Ervaringsverhaal van een gast

Graag wil ik wat schrijven over mijn ervaringen in 'tHuis Lioba en het hospice. Na 2 chemokuren bleek dat het moeilijk was alleen thuis te zijn en toen er na de 2e kuur een ziekenhuis opname volgde kwam 'tHuis Lioba in zicht en wat was dat een goede beslissing! Bij binnenkomst zie je de kloostertuin met de vijver, de rust die je dan ervaart is bijzonder, je voelt je geborgen. Het huis zelf is ook door de kleinschaligheid een prachtige plek om te zijn. De leiding en alle vrijwilligers zijn er voor je met aandacht en warmte. Je kan je terugtrekken op je kamer en als je dat wilt samen eten met de andere gasten. Je kan bezoek ontvangen en wandelen in de prachtige kloostertuin. Ik heb 3 keer een week doorgebracht in 't Huis Lioba, helaas ging het dicht door de corona en ik had nog 2 chemokuren te ondergaan in maart en april. Toen mocht ik als respijtopname in het hospice komen. Voor mij wel wat moeilijk omdat ik daar met heel veel voldoening 12 jaar heb gewerkt, toch was het fijn en het voelde vertrouwd. Tegelijkertijd was er ook het besef dat de gasten hier verblijven om afscheid te nemen van het leven, terwijl ik weer na een week naar huis kon.

Ik ben dankbaar dat ik zowel in 'tHuis Lioba als in het hospice mocht verblijven.

Lia Stoute «

ontwerp

Sixtyseven Communicatie BV
0251 67 67 67

fulfilment

Nic.Oud
072 567 10 00

contact en redactie

Hospice Alkmaar
Blanckerhofweg 13
1816 HG Alkmaar

Postbus 9374
1800 GJ Alkmaar
072 514 23 00

info@hospice-alkmaar.nl
www.hospice-alkmaar.nl